

EN BARNENS FÖRKÄMPE

Daniel Hammarberg

barnen.danielhammarberg.se

facebook.barnen.danielhammarberg.se

Det står fritt för var och en att skriva ut eller trycka och utan ersättning distribuera detta verk i dess ursprungliga form, både i elektroniskt och pappersformat.

Varning för starka scener och detaljerade våldsskildringar

denna bok är menad för vuxen publik

Eventuella likheter mellan personer i boken och verkliga personer är helt oavsiktliga.

Det är inte författarens ansvar om någon efter att ha läst denna bok låter sig inspireras till att göra något liknande. De gärningar Rasmus gör sig skyldig till är i allra högsta grad olagliga och denna skönlitterära berättelse är inte menad som någon uppmaning till att begå brott

1 - Ett uppvaknande

VID FEMTIDEN EN ONSDAGSEFTERMIDDAG stiger 28-årige Rasmus innanför dörren i sin tvåa på Kavallerigatan. Det har varit ännu en arbetsam dag på Autoexperten med ett stort antal bilar i kö på att gås igenom. "Måste vara illa ställt med vägarna i dag med alla dessa sönderkörda däck" tänker han för sig själv medan han tar av sig ytterkläderna och bereder sin väg till vardagsrummet. Väl där slår han sig ned i soffan och sätter på TV:n.

Det första han ser är en kvinna som intervjuas i anslutning till ett reportage om industrijobb. "Jag tycker bestämt att något måste göras åt löneskillnaderna mellan män och kvinnor, särskilt inom verkstadssektorn" säger Gudrun Schyman.

"Vafan, jag trodde hon var borta ur leken vid det här laget... Men men, kanske något bättre på andra kanaler."

Efter att ha tryckt sig igenom halva sin kanallista känner Rasmus hur magen kurrar, och han beger sig till köket för att ordna sig något att äta. "Skulle vara bra skönt att ha en kvinna här med mig som kunde laga något i stunder som dessa... Fast det blir väl något en dag åtminstone."

Han brer några mackor och återvänder sedan till TV:n. När han gick till köket hade han lämnat SVT 24 på, och han ser nu ett inslag som sänder kalla kårar längs hans ryggrad. Utan att allmänheten meddelats om det har den ökända Örebro-pedofilen släppts fri från rättspsykiatri, men drygt två veckor efter att han lämnade institutionen hade han passerat förbi ett dagis och där rövat bort två åttaåriga barn - en pojke och en flicka - i sin bil. Han hade sedan tagit dem till en skogsdunge och där sexuellt förgripit sig på dem.

I inslaget intervjuas nu en polisman om ärendet.

"Den man vi kallar Örebro-pedofilen, detta är inte första gången han återfaller i brott?" frågar reportern.

"Det stämmer. Inne på rättspsykiatri har han två gånger tidigare gjort sig skyldig till grova fall av barnpornografibrott."

"Varför släppte man honom fri om han dömts för nya brott under vårdtiden?"

"Den överläkare som hade hand om honom gjorde bedömningen att man gjort tillräckligt stora framsteg med vården av honom för att kunna släppa ut honom."

"Och nu har dessa två barn blivit hans senaste offer. När ni grep honom, tog ni honom på bar gärning när han gjorde detta, eller?"

"På polisen hade vi ansökt om att tvinga mannen bära fotboja, men det blev tyvärr avslag på detta, så vi hade ingen aning om var han befann sig. Istället upptäckte Rikskrimens IT-brottssektion att barnpornografiska filmsnuttar som nyligen dykt upp på nätet tycktes härröra från dessa trakter. Då vi visste att Örebro-pedofilen nu hade bosatt sig här i Karlstad, var det inte svårt att lägga ihop två och två. Då vi hade skäligen misstankar för att tro att han begått nya brott gjorde vi husrannsakan hos honom, och där upptäckte vi just dessa filmer på hans egen kamera, med klara bevis

för att de spelats in just på denna."

"Så han hade alltså återigen filmat sina övergrepp och spridit dem över världen?"

"Det stämmer."

Vid det här laget är Rasmus mycket förbannad och slår av TV:n. "Vafan! Jävla skitland! Vad är det för jävla samhälle vi lever i som låter pedofilerna ge sig på barn om och om igen?!"

Rasmus vandrar nervöst fram och tillbaka i rummet, så i högvarv av det han nyss bevittnat. "Dessa små barn, de har ingen som skyddar dem... Jag trodde samhället skulle värna de försvarslösa? Men det gör det tydligen inte! Som vuxen man känns det som att jag borde göra något för dem, måste få stopp på dessa pedofiler på något sätt!"

Efter att ha tänkt ett tag går han över till sin PC, som står på ett skrivbord i ett hörn av rummet.

"Örebropedofilen, sa de. Undra om jag kan hitta mer information om honom på nätet? Kanske kan hitta ett foto eller något som gör att jag kan leta rätt på honom och göra slut på aset."

Efter att ha gjort en Google-sökning för Örebropedofilen hittar sig Rasmus fram till en blogg kallad "Nätverket stoppa pedofilerna", där han finner vad han letar efter. "Så han har ett namn ändå, denna pedofil... Jonas Fernqvist. I massmedia kallar de aldrig honom något annat än Örebropedofilen, de äcklen."

Några minuter senare har han läst igenom pedofilprofilen, dock nu något nedstämd. "Varken någon bild tagen den senaste tiden eller någon adress eftersom han har skyddad identitet. Verkar inte som att jag har mycket att gå på."

Rasmus tillbringar den närmaste timmen med att bläddra igenom pedofilprofilerna och de debattinlägg som skrivits på sajten. Han konstaterar att även om han hade hoppats att dessa dömda pedofiler skulle sättas på Kumla och där få sitta av rent helvetisk tid, så tycks de flesta placeras på ett ställe kallat Salberga. "Den här blatten Atheer, han satt visst där också, efter att ha förgripit sig på hundratals svenska tjejer. Åh, om jag hade fått tillfälle att banka skiten ur honom... Men han har visst utvisats nu, inte mycket jag kan göra."

Rasmus tar sig en titt på de släktofoton han har stående på sin bokhylla. "Martins dotter Jessica kommer snart vara i samma ålder som de flickor Atheer förgrep sig på. Tänk om hon skulle stöta på en sån som honom? Jag borde verkligen göra något åt de kräken, kanske ta mig in där på Salberga med en Ak-5:a och leka Rambo."

Han slår upp anstalten på Google och inser att detta inte skulle bli något lätt jobb. "Men hur fan kan jag ta mig in där? De har ju enorma säkerhetsanordningar för att hindra såna som mig från att komma åt såna som honom."

De kommande minuterna är Rasmus försjunken i djup huvudbry över hur han ska kunna straffa pedofilerna där ute i samhället. "Antingen är de skyddade bakom murar, eller så får de skyddad identitet efter att de släppts fria. Ingen jävla aning hur jag ska gå till väga."

"Många av pedofilerna i de där profilerna gnällde om att de var oskyldigt dömda, trots den starka bevisning som fanns emot dem, sådana as." Plötsligt får han en snilleblix och ställer sig raklång ur soffan. "Kanske jag skulle få mig själv oskyldigt dömd som pedofil och ta mig in mitt i bland dem på detta sätt!"

Han tittar på bilden av Jessica. "Jag och Martin kan nog klura ihop något. Han och hans dotter kan polisanmäla mig och vittna om att jag förgripit mig mot hans dotter. På så vis kan jag komma in där på Salberga och göra slut på pedofiljävlarerna."

2 - En plan

KLOCKAN HAR NU BLIVIT DRYGT sju på kvällen. Rasmus tar upp telefonen och slår numret till Martin, och i den andra luren svarar hans fru Marianne.

"Familjen Oscarsson."

"Hej, det är Rasmus... Din makes polare."

"Ah, hej! Hur mås det?"

"Jag mår bara bra! Du, skulle jag kunna få tala med Martin?"

"Visst, jag hämtar honom."

Några sekunder senare är Martin där.

"Nej men tjenare!"

"Tjenamoss! Du, det är något jag skulle vilja snacka med dig om."

"Det där lät allvarligt. Är det något som hänt?"

"Inget som hänt än, men jag undrade om vi skulle kunna träffas på krogen på fredag eller något? Och prata lite?"

"Du har då gjort mig bra nyfiken med ditt kryptiska prat. Men det ska väl gå bra. Hade du något särskilt ställe i åtanke?"

"Vad sägs om att vi träffas på White Horse 20:00?"

"Låter underbart, ses då."

Två dagar senare har Rasmus just slagit sig ned på ett bord i den livfyllda krogen, när han ser Martin kliva innanför dörren en bit bort. Övåntat nog har han också med sig Marianne. Ett ögonblick senare har duon sett Martin, vinkat, och börjat vandra över till honom. Marianne är tämligen uppklädd för tillfället, i en svart ylletröja, svart kjol och en vit halsduk. Martin och Rasmus å andra sidan är något mer beskedligt klädda.

"Du har då fått oss att fundera över just vad du har på sinnet!" utbrister Marianne i en munter ton när hon kommit fram till Rasmus.

"Vi har fan inte haft något annat i huvudet sedan ditt telefonsamtal", tillågger Martin.

"Hehe, hade inte väntat mig en sådan reaktion. Men ta och slå er ner här, det är lite allvarliga saker jag hade tänkt ta upp. Det är därför jag tänkte vi skulle mötas här på krogen, så att vi kan diskutera detta i lugn och ro. Men jag tror ändå ni kommer anse detta viktigt nog att gå vidare med."

Vid det här laget sitter alla ned vid bordet. En kypare kommer förbi och de beståller några mindre menyer att åta, samt lite dryck.

"Det var något som fick mig så förbannad härom kvällen" säger Rasmus. "Ni vet alla de här pedofilerna vi har i vårt samhälle?"

"Ja, det är förskräckligt att de får gå lösa som de gör" säger Marianne.

"Minst sagt. Man får inte ens veta vilka dömda pedofiler man har i sin egen stad. Vem vet, kanske det finns en pedofil här på White Horse just nu."

Marianne får ett bekymrat ansiktsuttryck. "Det gör mig då orolig över Jessica.

Tänk om en av dem ger sig på henne."

"Det var något som slog mig också. Jag upplever det som min plikt som man att skydda barnen i samhället, men känner mig så maktlös. Skulle vilja slå ihjäl åtminstone en av de jävlarna, men vet inte hur jag ska få tag på dem."

"Åh, inte ska du väl dra på dig en massa sånt strul bara för oss? Hur rätt det än är så åker du ju ändå i fängelse om du dödar dem."

"Ja, och något än värre - jag kan ju inte nå dem. Nästan alla pedofiler som avtjänar straff i Sverige gör det antingen i särskilda sexbunkrar eller på rättspsyk, inte ens genomsnittsfången kommer åt dem."

"Jag skulle då inte ha något emot att de sattes på Kumla istället, så de kunde få sig lite negerdolme i sina ändtarmar."

Trion skrattar ihop åt Mariannes replik.

"Jag fick dock en plan just innan jag ringde er härom dagen" säger Rasmus. "Jag kom på att om jag ordnar så jag själv blir fälld för pedofili så kan jag bli inlåst mitt ibland dem! Och då kan jag göra vad jag vill med dem!"

Martin och Marianne blir nästan chockerade över vad Rasmus just sa och sitter där stumma. Några sekunder senare bryter Martin tystnaden. "Så du menar att du ska få dig själv dömd som pedofil så du kan straffa dem?"

"Har du verkligen tänkt igenom detta?" säger Marianne.

"Jag har aldrig varit mer övertygad om något i mitt liv. Jag blev så jävla förbannad när jag fick höra att den där Örebropedofilen hade förgripit sig på nya barn inte mer än två veckor efter han släpptes fri."

"Sveriges värsta pedofil genom tiderna? Jag trodde han fortfarande satt inne?"

"Utan att säga något hade de helt plötsligt släppt ut honom. Och sedan slog han till direkt. Det fick mig att inse att jag måste agera i förebyggande syfte - något sånt får inte hända igen!"

Trion är återigen tyst i några sekunder, sedan tar Martin till orda. "Okej, det låter som att ingenting jag säger kan få dig på andra tankar. Men just hur ska du gå till väga?"

"Det är det jag behöver er för. Det kan låta lite uppseendeväckande, men jag tänkte att vi skulle plantera bevis för att jag gett mig på Jessica. Sedan polisanmäler ni mig, och resten löser sig själv."

Martin och Marianne tittar på varandra under något ögonblick, sen vänder sig Martin till Rasmus igen.

"Du har alltid varit enkelspårig, det måste jag säga. Det känns som att jag vill predika för dig att du fortfarande har livet framför dig och du borde tänka om, men jag vet att när du bestämt dig för något, så går det inte att avråda dig."

"Okej, du har alltid ställt upp för oss när vi behövt dig" säger Marianne. "Vi ska göra det bästa vi kan för att göra verklighet av din plan."

Dagen efter har de samlats i Oscarssonvillan. De två barnen, Jessica och Thomas, är båda ute på kollo tillsammans med sina lågstadielklasser.

"För att vara ärlig har jag inte utarbetat någon vidare bra plan på hur vi ska göra detta till en brottsplats, men jag tror det löser sig ändå" säger Rasmus.

Martin gestikulerar till honom att han inte ska oroa sig. "Jag har dock tänkt ut en rätt bra plan" säger han. "Jag har rätt bra övervakningskameror installerade i huset ifall vi skulle drabbas av inbrott eller något sånt. Jag tänkte att vi skulle låta dig filmas av dessa kameror medan du går in i Jessicas rum. Därinne lämnar du en massa fingeravtryck på hennes leksaker. Sedan klipper vi in ett stycke verklig barnpornografi, något skymd, på videobandet. När allt är klart kommer det se ut som att du brutit dig in i vårt hem och förgripit dig på henne. Jag tror också att vi kan få henne att vittna mot dig när vi förklarar hur viktigt det är att vi får dig dömd för detta."

"Fan, du är ett geni!" utbrister Rasmus. "Det där kan inte annat än fungera!"

De tre tillbringar större delen av lördagen med att noggrant skapa en synkroniserad videosekvens där Rasmus först tycks bryta sig in i huset, sedan bege sig in i Jessicas rum, där han stannar en dryg halvtimme. Efter det lämnar han huset samma väg han kom. Innan dagen är över finns det fingeravtryck av Rasmus på Jessicas leksaker, hennes kläder, väggarna såväl som på dockhuset.

Mot kvällen är de klara med sitt arbete och går ut och äter på restaurang för att fira sitt mästerverk till plan. Innan de tar farväl för dagen går de igenom proceduren för den kommande veckan.

"Ok, jag tar och sjukanmäler mig på måndag för att inte jobbarkompisarna ska behöva se mig gripas framför deras ögon" säger Rasmus. "Ni ringer polisen samma morgon och säger att er dotter har varit apatisk under söndagen. När ni sedan gått igenom övervakningsfilmen från dagen före så upptäckte ni något helt fasansfullt - att en bekant till er hade förgripit sig på er dotter."

"Uppfattat", nickar Marianne. "Jag ska försöka förklara det här för Jessica. Det kommer säkert verka lite konstigt för henne att spela med i detta, men jag tror helt enkelt det är dags att vi föräldrar pratar lite med henne om pedofilhotet där ute, och att hon genom att göra detta hjälper till att skydda både sig själv och andra barn från dessa pedofiler."

3 - Rättegång

"LEDNINGSCENTRALEN, HUR KAN VI STÅ TILL TJÄNST?"

Marianne gör sitt bästa för att få fram tårarna och låta dem färga hennes röst. "Något fruktansvärt har hänt här hos oss..."

"Berätta mera."

"När vi kom hem igår var vår dotter Jessica helt apatisk, vi hade ingen aning om vad som hänt. Det gick inte att kommunicera med henne. Min man och jag fruktade det värsta, så vi tog och gick igenom övervakningsfilmen för att se vad som hade hänt. Då såg vi att en man hade brutit sig in i vår villa och våldtagit henne!"

"Er dotter, vad sa ni att hon hette?"

"Jessica."

"Vad heter ni i efternamn? Och vad heter du?"

"Vi är familjen Oscarsson. Jag heter Marianne, och min man heter Martin."

"Så ni vill anmäla att er dotter blivit våldtagen?"

"Aaah."

"Har ni några signalement på gärningsmannen utifrån er film?"

"Det var den andra förskräckelsen vi drabbades av... Det var nämligen en gammal bekant till min man. Vi hade aldrig någon aning om att han var sån, men hans ansikte syns tydligt på filmen."

"Ok, vi sänder över ett brottsplatsteam till er. Var sa ni att ni bodde?"

"Violvägen 34."

"De bör vara framme där om tio minuter. Är er dotter fortfarande kvar i hemmet? Hur gammal är hon, förresten?"

"Jessica är åtta år gammal. Hon kunde inte alls gå till skolan i dag, hon ligger bara i sin säng näst intill livlös."

"Ok, vi skickar en ambulans också, som hämtar upp henne och låter henne genomgå en rättsmedicinsk undersökning. Ni motsätter er inte detta?"

Marianne blir något tagen med häpnad då hon inte tänkt på att de kanske skulle ha skaffat bevis för att Rasmus faktiskt tagit i henne. "Nejdå... Vi vet faktiskt inte riktigt vad han gjort med henne, han blockerade till stor del kameran med sin rygg."

"Just ja, gärningsmannen. Sa ni att ni visste vad han hette?"

"Ja, Rasmus Rosvall."

"Ok, har ni någon aning om var han bor?"

"Hmm, det var någonstans på Kavallerigatan, minns inte riktigt adressen. Han jobbar på Autoexperten på dagarna."

"Ok, vi skickar ut en patrull och griper honom hemmavid då, fortsätter till jobbet om han inte är där."

Strax efter detta är polisen på besök hos Rasmus och griper honom. Han följer med odramatiskt. Sedan på kvällen ser paret Oscarsson på Aktuellts TV-nyheter ihop, vilka inleds med den sedvanliga trudelutten.

"En man i Upplands Väsby har gripits misstänkt för att ha förgripit sig på barn."

"Regeringens satsning på att få långtidssjukskrivna tillbaka i arbetslivet har övertrasserat budgeten tiofalt. Nu har en internutredning tillsatts för att granska vad som gått fel, vilken väntas bli klar i början av nästa år."

"Polska bärplockare orsakade trafikchaos i södra Sverige när de plötsligt kom ut ur skogen och började korsa E4:an i stort antal. En seriekrock följde sedan."

"Men först till kvällens huvudnyhet. En 28-årig man i Upplands Väsby misstänks ha våldtagit en åttaårig flicka och är nu häktad. Under brottsplatsundersökningen återfanns ett stort antal fingeravtryck tillhörande mannen. Kammaråklagare Peter Ullqvist, som har hand om fallet, är övertygad om att mannen kommer fällas för dådet."

Nu intervjuas denna Ullqvist. "Så just vad har hänt här?"

"Av allt att döma så har denne 28-årige man förgripit sig på en bekants dotter när han visste att föräldrarna var borta. Han bröt sig in i familjens hem med vetskap om att hon var ensam hemma. Hittills har vi hittat hans fingeravtryck i hennes rum samt sett på övervakningskamera hur han brutit sig in i hemmet. Vi väntar också på att en rättsmedicinsk undersökning av dottern ifråga ska bli klar."

"Så med andra ord kommer denna process inte ta vidare lång tid?"

"Det ter sig bli ett tämligen rättframt åtal. Rättegångsdatum är satt till om fyra veckor. Tills dess ska mannen förbli i häkte."

Tisdagen den 14 augusti är Rasmus slutligen uppe i rätten. Nu är han klädd i en blå tröja och har på sig sina runda glasögon. För att inte bedömas som lätt återanpassningsbar och riskera placeras på öppen anstalt eller till och med frivården, har han bestämt sig för att inte visa några känslor och lägga så lite affekt som möjligt i rösten. Vanligtvis brukar det krävas en del ansträngning för Rasmus för att inte framstå som känslökall, men denna dagen i ära har han åsidosatt alla sådana försök och talar med en helt monoton röst. Bredvid sig har han den offentliga försvarare tingsrätten har tilldelat honom, och på andra sidan salen sitter kammaråklagare Peter Ullqvist. Även fast huvudförhandlingen hålls bakom stängda dörrar, så har anhöriga till flickan samt några lokala reportrar tillåtits ta plats i åhörarstolarna. De sitter nu spända i väntan på att det hela ska börja, deras blickar fokuserade på Rasmus.

Rättegången inleds med att Ullqvist håller sin sakframställning. "För en dryg månad sedan bröt sig tilltalade Rasmus Rosvall in i familjen Oscarssons hem. När Jessicas föräldrar hade lämnat hemmet tillfälligt för en shoppingtur skulle hon plötsligt finna sig utsatt för det värsta ett barn kan vara med om - att en vuxen människa förgriper sig på henne sexuellt, för att tillfredsställa sina sjuka lustar. Redan vid åtta års ålder fick Jessicas barndom ett abrupt slut genom detta övergrepp, vilket försatte henne i ett apatiskt tillstånd hon endast nyligen har börjat återhämta sig från. Efter att ha forcerat sig igenom ytterdörren tog sig Rosvall in i hennes rum och tvingade henne att klä av sig. Därefter fick han med våld henne att massera hans könsorgan.

Sannolikt berörde han även hennes kropp under själva akten."

En stund senare är det dags att framlägga bevisföringen. Till en början visar Ullqvist OH-bilder av fingeravtryck tagna från Jessicas rum och kläder, vilka ställs bredvid de som polisen själva tagit av Rasmus.

"Som ni ser så matchar fingeravtrycken varandra perfekt. Det ni ska få se härnäst är mycket chockerande - videofilm av det faktiska övergreppet."

Ullqvist slår på en projektor riktad mot en filmduk, och under de närmaste 15 minuterna tar nämndemännen och åhörarna del av det videomontage som tycks visa hur Rasmus förgripit sig på Jessica. Många av åhörarna har rent förfärade ansiktsuttryck och håller händerna för sina munnar. Vissa blundar och håller för öronen när de inte klarar av att se det som visas framför dem.

"Som ni kan se finns det ingen anledning att tvivla på den tilltalades skuld" avslutar Ullqvist sin framställning.

Ett litet tag senare förklarar domaren att det är dags för slutplädering. "Hur ställer sig kammaråklagaren till gärningens art?" frågar han.

"Jag anser att detta ska rubriceras som grov våldtäkt mot barn. På grund av övergreppets hänsynslösa art yrkar jag på åtta års fängelse. Tiden bör avtjänas på anstalt som har de särskilda resurser som krävs för att behandla sexförbrytare som Rosvall. Jag kan inte tänka mig annat än att det kommer ta samhället lång tid att behandla denna känslolika varelse."

Domaren vänder sig till Rasmus. "Hur ställer sig Rasmus Rosvall till sin egen skuld i detta mål?"

"Jag nekar till brott" säger Rasmus utan att göra en min.

"Du nekar till brott?"

"Ja."

Härnäst vänder sig domaren till försvarsadvokaten. "Har försvaret några sista ord att delge rätten?"

"Vi vill påpeka att det inte finns några bevis för penetration. Det finns inga tecken på att min klient på något sätt haft sexuell kontakt med flickan, och därför ser vi inte varför några rättsliga sanktioner skulle vara nödvändiga."

Kammaråklagare Ullqvist höjer rösten. "Även om han inte nödvändigtvis penetrerat Jessicas intima delar så är gärningen ändå likvärdig med grov våldtäkt på grund av dess natur."

Domaren slår klubban i bordet. "Huvudförhandlingen är nu avslutad. Dom i målet kommer meddelas om två veckor. Tills dess ska Rasmus Rosvall förbli i häkte."

Tiden i häktet är mycket långtråkig för Rosvall, då han vanligtvis kan ägna sig fritt åt sina hobbies, och är van vid att alltid vara fullt sysselsatt. Men, han lyckas ändå hålla ut genom att dagdrömma om det han ska göra mot pedofilerna på Salberga när han anländer dit. Snart nog står han återigen inför rätten, som denna gång är inför helt slutna dörrar. Han sitter ned utan att utåt sett verka alltför känslomässigt engagerad i

det som pågår, när lagmannen meddelar domen.

"Tingsrätten har funnit Rasmus Rosvall övertygad om grov våldtäkt mot Jessica Oscarsson. Då den tilltalade saknar tidigare straffregister, och någon penetration inte har kunnat styrkas, ska straffvärdet stanna vid två års fängelse. Detta ska avtjänas på Salbergaanstalten. Tills domen vinner laga kraft och transport ordnats till anstalten ska Rosvall stanna kvar i häkte."

Rasmus ler lite för sig själv när han hör den slutliga domen, men det är inget någon i rättssalen lägger märke till.

4 - Salberga

MORGONEN DEN FEMTE SEPTEMBER 2012 sitter Rasmus i en minibuss tillhörande Kriminalvårdens transporttjänst, som just lämnat rondellen bakom sig och tagit in på Silvermyntsgatan i Sala. Det är en strålande fin dag utan ett enda moln på himlen. Med sig i bussen har han utöver föraren dessutom två poliser, som ska trygga Rasmus framgångsrika ankomst till den destination där han ska tillbringa de närmaste två åren. De är inte är vidare förtjusta i hans sällskap.

"Sådana som du har det minsann bra, ni har en egen anstalt i stort sett bara för er själva" säger en av dem håfullt till honom.

"Det har vi minsann. Jag kommer inte ha några andra omkring mig än pedofiler under min tid där" säger han medan han ler för sig själv.

Tre minuter senare står de framför Salbergas murar, och proceduren att checka in Rasmus påbörjas. Transportledaren lämnar tillfälligt bussen för att gå över och prata med vakten via porttelefonen, och strax därefter öppnas den stora porten in till anstalten.

När transporttjänsten tagit farväl av Rasmus har två vakter från Salberga mött upp med honom, och de börjar nu eskortera honom in i entrébyggnaden. Efter att ha slussats genom två korridorer kommer han slutligen fram till sitt eget rum. Till sin belåtenhet finner han att personalen på anstalten redan har inrett cellen med sängkläder, målningar, skrivbordsattiraljer och några blommor. I ett hörn finns en 26-tums platt-TV av märket Sony, och på en hylla nedanför den en Xbox 360-enhet. Bredvid spelkonsolen ligger en gamepad och en fjärrkontroll, och hängande på en vägg har han en korttelefon.

Distraherad av all grannlåt i sitt rum lägger inte Rasmus märke till att vakterna lämnar honom. Något ögonblick senare dyker en mer serviceinriktad kriminalvårdare upp och knackar försiktigt på sidan av hans dörr. Rasmus återvänder till verkligheten och vänder sig mot den drygt 25-åriga kvinna som nu står framför honom.

"Jag antar att du är Rasmus? Vår nya klient som skulle anlända i dag" säger hon.

"Det är jag, det."

"Ok, jag heter Sylvia. Vi har som rutin här att varje gång någon kommer till Salberga för första gången, som du nu gjort, så går vi runt och informerar om sådant som vilka kabel TV-kanaler som står till buds, vilka andra tjänster vi erbjuder, samt hör oss för om preferenser."

"Preferenser?"

Sylvia blir något förnärmat när hon inser vad för ord hon använt. "Oj, det ordet kanske ger andra associationer. Vad jag menade var - vilka spel vill du låna till din Xbox-enhet, t.ex.?"

"Det har jag inte hunnit tänka på riktigt än, jag kom hit för bara någon minut sen."

"Ok, vi brukar lämna spelet Far Cry 2 som standard i enheterna, du kan roa dig med det så länge. Men kom över till mig i personalrummet om du vill se en katalog

över vilka spel vi har här på anstalten. Det finns också filmer att låna om du vill, som du kan se på med din Xbox."

"En fråga. Finns det gym här?"

"Det finns det minsann, och även en träningshall om du vill spela innebandy med dina grannar här. Är det något mer jag kan stå till tjänst med?"

"Det känns som att jag klarar mig."

Precis som Sylvia är på väg att gå inser hon att hon glömt något. "Just ja, jag skulle berätta om kanalutbudet. Ser du fjärrkontrollen där?" säger hon och pekar på den.

"Ja."

"Ok, du kan välja mellan 38 kanaler där. Vi har alla markbundna kanaler, naturligtvis, sedan nyhetskanaler som BBC och CNN, Discovery och mycket annat. Jag hoppas kanalutbudet är till din belåtenhet?"

"Det ska nog räcka."

"Ok, vi lär väl ses mera här. Kom bara över till mig om det är något du undrar över."

Sylvia ger Rasmus ett sista leende, sedan spatserar hon iväg mot personalrummet.

Rasmus lägger sig på sängen och förbereder sig för att ta det lugnt ett litet tag. Sängen är oväntat bekväm, till och med bättre komfort än hans egen där hemma. "Bra skönt att slippa häktet" tänker han för sig själv medan han ligger där. Men precis som han nästan sjunkit ned i en tupplur kommer en överviktig man in hans rum, denna ej i personalklädsel. Den nyanlände mannen kommer upp alldeles bredvid Rasmus och sträcker fram sin hand. "Hej, jag heter Reine Müller" säger han.

Rasmus känner för att ge mannen en knytnäve i ansiktet för att ha kommit så olägligt, men inser att han måste behärska sig om han ska kunna utföra det han kommit hit för att göra. Han gäspar lite och svarar "Jag heter Rasmus."

"Känns alltid lite otryggt med nya ansikten här, så jag tänkte att jag skulle bli mer bekant med dig. Vill se att vi är på samma våglängd."

"Ok. Antar att du hört att jag anlände här i dag?"

"Jag hörde att vi skulle få en ny klient här, detta rum har stått tomt i några veckor nu."

"Antar du måste ha hört om mig på TV-nyheterna?"

"Tyvärr inte, har inte sett så mycket TV den senaste tiden."

Rasmus tittar bort för ett ögonblick och grubblar lite för sig själv. "Fan också, så jag måste presentera mig som pedofil också? Men men, allt för att bryta isen."

Han tittar tillbaka på Reine och svarar. "Det är i alla fall så att jag roade mig lite med en gammal bekantskaps åttaåriga dotter. Hade bra skoj med henne, men hade lite otur i att de hade en övervakningskamera installerad. Så jag greps, och här sitter jag nu" säger han och suckar.

"Fan, det där låter nästan lite amatöraktigt, att åka dit för en enda trevlig stund. För min egen del hade jag nog lite för mycket av det goda. Fram tills för ett år sedan hade jag tillbringat tre somrar i rad med att vara scoutledare nere i Skara. Det var helt klart mitt livs bästa tid med alla de energiska småpojkar jag hade omkring mig. Det blev

mycket tittande och också lite mer intimt umgänge, när småpojarna sökte en fadersgestalt. Nåja, ska inte uppehålla dig alltför mycket om just hur jag åkte fast."

"Så hur länge har du suttit här?"

"I stort sett ända sedan förra sommaren, lite över ett års tid nu."

"Känns som att man gärna kommer tillbaka till det här stället" säger Rasmus medan han tittar runt på möbleringen i sitt rum.

"Det kan jag då instämma i. Förresten, vad sägs om att följa med mig och träffa några av de andra på avdelningen? Ni kommer väl stifta bekantskap så småningom, men kanske lättare om jag är med då vi nu redan känner varandra lite grand."

"Kör till" svarar han, och de beger sig ut ur cellen.

Medan han orienterar sig runt anstalten tänker Rasmus lite på det upptåg han har planerat. "Alla på vår avdelning är barnkära som oss antar jag?" frågar han.

"Jajamensan... Fast detaljerna i vad de andra gjort för att hamna här får du fråga dem om."

Reine knackar försiktigt på en stängd dörr i korridoren. "Ett ögonblick, jag måste klä på mig" hör de en röst ropa inifrån rummet. Efter ett tag öppnas dörren och en man träder ut i morgonrock, en arabisk man som verkar vara drygt 40 år gammal och i hyfsat bra form.

"Öh Reine, vem är den där?" säger mannen och pekar på Rasmus.

"Det är vår nya granne Rasmus. Jag tänkte att ni två kanske skulle bekanta mer med varann" säger Reine.

"Mitt namn är Saladin" säger han och sträcker ut handen till Rasmus, som något motvilligt möter gesten.

"Själv heter jag Rasmus."

"Ok om vi kommer in i ditt rum och slår oss ned ett tag?" frågar Reine.

"Det får nog bli någon annan gång, jag har lite grejer på gång här inne" svarar han och stänger dörren.

"Det där var lite bryskt" säger Rasmus. "Är han en enstöring eller något?"

"Låt oss uttrycka det så här: Hussein är besatt med att tillfredsställa sig själv. Hade vi gått in i rummet nu hade vi nog sett en massa tidningar uppslagna på hans säng samt möjligtvis vissa kroppsavtryck."

"Får man ha pornografiskt material på rummen här?"

"Det får man, åtminstone filmer och bilder med vuxna. Han brukar dock föredra andra saker, någon sån där flicktidning för tonåringar han prenumererar på."

Reine leder dem vidare längre ned i korridoren, och snart står de inför ännu en stängd dörr. Vid sidan av den är en mindre anslagstavla uppsatt, på vilken det nu står "Ute och joggar".

"Det där var Jacob Frölunds rum" säger Reine. "Han behöver verkligen dessa motionspass, bra att han tar sig för att jogga för en gångs skull. Jämförd med honom är jag anorektiker."

Plötsligt får de höra ett tjut från en öppen dörr några rum bort. "Tugga fradga, ditt svin!"

Rasmus och Reine vandrar bort dit, och när de tittar in i rummet så ser de en man i pyjamas med gamepad i sina händer, stirrande in i TV:n.

"Det här är Aron Selander, Salbergas Xbox-kung" säger Reine och introducerar honom för Rasmus.

"Vänta!" svarar Aron medan han misshandlar sin gamepad.

Fem minuter senare är Aron klar med sin spelomgång, och han vänder sig till de två som nu anlant.

"Så vem är han?" frågar Aron.

"Det här är Rasmus."

"Rasmus, innan jag tillbringar någon mer tid med dig vill jag se hurdan lirare du är. Jag utmanar dig på en omgång SoulCalibur 5!" säger Aron och räcker en extra gamepad till Rasmus, som något förbryllad försöker göra sig bekväm med det obekanta spelredskapet.

"Jag spelar egentligen aldrig spel, men visst."

"Först till tre vinster gäller."

Rasmus sätter sig ned bredvid honom. På skärmen där de ska välja gubbar väljer Rasmus en storvuxen manlig slagskämpe, medan Aron väljer en späd, flickaktig figur.

Några minuter senare har Rasmus förlorat tre matcher på raken och Aron antar ett upprymt ansiktsuttryck. "Fan, din jävla sopa! Jag har aldrig sett någon spela värre än dig!" säger han och hånskrattar åt Rasmus.

Rasmus lämnar rummet på eget bevåg och Reine slår följe.

"Trevligt sällskap" säger Rasmus.

"Han kan vara gemytlig ibland, men nu var han bestämt inte det."

"Tack för rundturen, men jag tror jag ska göra mig lite mer hemmastadd i mitt eget rum nu."

"Ses väl senare."

"Det gör vi."

5 - Lugnet före stormen

EN TIMME EFTER ATT HA FÖRST anlänt till anstalten återvänder så Rasmus till sitt rum och lägger sig återigen ned på sängen. "Fan vilket patrask som bor här" tänker han för sig själv. "Kommer inte vara svårt att genomföra detta, dessa personer var ju till och med värre än jag trodde. Men lyxen här... Jag får nog passa mig så jag inte blir för bekväm. Då kanske jag tänker på hur mysigt jag kan ha det här istället för att göra det jag kom hit för. Måste bara komma på rätt tillfälle när jag kan försäkra mig om att alla är här samtidigt."

Han slår på TV:n och spenderar de närmaste timmarna med att avnjuta kanalutbudet, vilket är avsevärt större än det han har hemma.

Efter att ha fått häktesvistelsen ur kroppen bestämmer Rasmus sig för att ta en närmare titt på gymmet. Vanligtvis är han mycket hängiven med styrketräningen, men under häktestiden gjorde han på sin höjd armhävningar i sin cell eftersom han inte ville bekanta sig i onödan med slöddret på detta ställe. Visserligen tvingas han nu bekanta sig med samhällets absolut värsta avskum, men på häktet hade han inga vidare planer med personerna i sin omgivning och såg därför ingen anledning att umgås med dem. Det han nu genomgår på Salberga ska däremot leda fram till ett lyckligt slut, har han tänkt sig. Det gäller bara att ordna så att alla är samlade på en enda plats.

När han efter några omvägar har tagit sig fram till gymmet så möts hans ögon av ett rum med ett flertal moderna träningsmaskiner. Rasmus fingrar lite på utrustningen för att se i vad för skick den är i, och slås av hur rent allting är.

"Städpersonalen måste nog göra ett bra jobb om de håller rent efter de där jävlarna" tänker han för sig själv. "Fast vem vet, kanske de är för upptagna med att onanera för att träna."

Han slås dock av att det varken finns hantlar eller skivstänger i rummet, den sorts redskap han föredrar på sitt vanliga gym. "Och jag som hade tänkt att man kanske skulle slå en hantel i pannbenet på en av pedofilerna... Men det går ju inte utan hantlar."

När han experimenterar lite med utrustningen märker han att en av dragmaskinerna är av traditionell modell, med fristående vikter som följer med beroende på var man sätter in den lilla sprinten - inget elastiskt påhitt. Rasmus placerar sprinten längst ned och lyfter upp hela viktlagret med stängen. Det blir bara ett tomrum kvar nedanför, och han föreställer sig att något annat kunde läggas där - som t.ex. en pedofils huvud. "Den där maskinen ska nog fungera ändå" tänker han.

På väg tillbaka till sitt rum stöter han på Sylvia, som fortfarande är på lika serviceinriktat humör.

"Ah, Rasmus! Antar du bekantat dig lite med Salberga vid det här laget?"

"Har sett mig runt lite grand ja."

"Så vad tycker du om anstalten?"

"Jag måste då säga att den är ett bekvämt ställe att vara på."

"Det är ju strålande att du tycker det! Har du förresten funderat något mer på vilka spel du vill ha?"

"Hmm, har faktiskt inte tänkt på det. Men det var faktiskt något annat jag börjat fundera på."

"Något jag kan stå till tjänst med?"

"Kanske, vet inte riktigt. Min granne Reine kom förbi mitt rum lite tidigare i dag och gav mig en rundtur, så jag skulle kunna lära känna de andra lite bättre. Men många av mina grannar var inte inne på sina rum, och vissa andra var inte så sugna på att lära känna den nyanlände just då."

Sylvia får en förbryllad min. "Så vad var det du hade tänkt med mig?"

"Det slog mig att vi kanske kunde ha en inflyttningsfest här, så att jag kan lära känna alla på avdelningen."

"Inflyttningsfest? Hmm... Vi har inga rutiner för det... Men jag tror jag ska höra mig för och se om vi kan ordna något."

"Det vore jättesnällt av dig!"

"Hur mycket av en fest hade du tänkt dig? Det är nämligen så att vi har vissa regler om droger här på anstalten, det är inte riktigt meningen att våra klienter ska ha tillgång till sånt. Jag vill gärna hjälpa dig, men jag riskerar få mycket skit från mina överordnade om de upptäcker det."

"Lite sprit hade varit trevligt. Folk blir alltid mer sociala med lite alkohol i kroppen."

"Jag ska se vad kan ordna. Men om det vill sig illa kanske ni får nöja er med cider, hoppas du inte har något emot det."

"Cider är bättre än ingenting, men vore förstås trevligt om man kunde få sig riktig skumpa."

"Jag ska göra mitt bästa för att fixa det här" säger hon och tar fram ett anteckningsblock samt en penna. "Vilket datum ska vi preliminärt säga för festen?"

"Vad sägs om kommande lördag?"

"Hmm, skulle du kunna ta lördag nästa vecka istället? Det är mycket som ska ordnas här på Salberga just denna vecka, vår arbetsbörda skulle bli alldeles för stor om vi också måste förbereda en inflyttningsfest."

"Nåväl, vi säger väl nästa lördag då."

Sylvia antecknar det de kommer överens om. "Inflyttningsfest för Rasmus lördag den 15:e september, skaffa sprit" skriver hon.

Hon vänder sig återigen till Rasmus. "Ok, förhoppningsvis har vi kunnat ordna fram riktig brännvin fram tills dess. Du får ursäkta mig, men nu måste jag skynda mig med att ordna så att Aron får Far Cry 3 den dag spelet släpps. Han hotade urinera över hela anstalten om han inte får det redan första dagen."

"Jag ska inte uppehålla dig."

Under tiden fram till den tilltänkta festen gör Rasmus sitt bästa att komma i kontakt med alla sina avdelningsgrannar, så han kan informera dem om festen och

förhoppningsvis övertyga dem att ansluta sig.

En dag när han vandrar runt sin avdelning stöter han för första gången på en av sina utländska grannar. Plötsligt har han en svartmuskig man i 30-årsåldern, synbart av arabisk härkomst, framför sig. Han går fram till honom och sträcker fram sin hand för att hälsa.

"Hej, vet inte om du sett mig här än... Men jag heter i alla fall Rasmus"

"Ah, hörde lite om dig... Tror jag såg dig på TV till och med. Själv heter jag Muhammed."

"Så även här inne på Salberga följer man samhällsutvecklingen."

"Brukar försöka följa med i nyheterna... Har suttit här tre år nu, känns som att man annars riskerar att bli lite isolerad."

"Det var något jag tänkte fråga om dig."

"Shoot."

"Jag hade lite oblygsamt tänkt hålla en inflyttningsfest för min egen skull här. Liksom, för att fira att jag har börjat avtjäna min tid på Salberga."

"Fest? Går det verkligen att fixa fest här?"

"Indikationerna hittills är att jag kommer kunna få hit alkoholhaltiga drycker."

Muhammed står där en liten stund och tänker för sig själv. "Det där med alkohol låter ju bra... Men, det behövs mer än alkohol för att ha en riktig fest."

"Vad tycker du en riktig fest behöver då?"

"Tjaa... Jag hade tänkt mig lite sällskap att umgås med. Ungt sällskap, liksom. Innan polisen tog mig brukade jag hänga på högstadiediscon och få brudarna där i säng."

Rasmus blir mycket förgrymmad när han hör detta, men gör sitt bästa för att hålla sig lugn. "Det ska nog kunna ordnas på ett eller annat sätt" säger han.

"Så jag kanske kan få tillbringa kvällen med några sköna 13-åringar? Inte en chans att jag missar din inflyttningsfest!"

"Ses nästa lördag!"

Någon dag senare passerar Rasmus förbi Viktor Valls rum, vars dörr är öppen, och lägger märke till alla lösa pappersark Viktor har omkring sig där han sitter vid skrivbordet. I sin hand har han en penna, och han verkar skriva frenetiskt på dessa papper.

Rasmus knackar lite försiktigt och frågar: "Så hur är läget här inne?"

Viktor vänder sig om och tittar på honom. "Rasmus... Sitter och försöker få någon ordning på den usla standarden här. Det är som om vi lever i någon jävla latinamerikansk fängelsehåla."

"Hmm, verkar rätt ok här, åtminstone för mig i mitt rum."

"Du har nog inte varit här tillräckligt länge för att inse hur jävligt det är. Jag har länge försökt få personalen att uppmärksamma mina klagomål, men de ignorerar mig bara. Så nu sitter jag och skriver JO-anmälningar istället."

Rasmus tar sig en närmare titt på Viktor's skrivbord och inser att han inte bara har

tomma papper där - han tycks redan ha fyllt tre hela A4-sidor med klagomål. "Så vad är det som brister här?"

Viktor tar sig en titt runt i sin logi och hans blick fastnar på rummets TV. "Tjaaa, var ska jag börja? Kanalutbudet på TV:n, t.ex... Vi får inte in en enda filmkanal här! En sofistikerad person som jag helt enkelt kräver en stadig ström av filmer att ha att titta på! Men här får jag nöja mig med den där veckofilmen anstalten väljer... Har inget att säga till om där."

Plötsligt hör han hur hans mage kurrar. "Och maten här! Igår fick vi bara någon äcklig köottsoppa! Innan jag hamnade här på Salberga åt jag oxfilé och lax, nu en jävla köottsoppa!"

Efter en kort paus fortsätter han. "Och personalen! Så sent som igår var det en som antydde att det var något fel på mig för att jag gillar att ligga med barn! Ingen jävla hyfs alls!"

Viktor tar sig för pannan och inser att han svettas en aning. "Och rummen är alldeles för varma!" Han tar upp termometern från sitt skrivbord och placerar den framför Rasmus ansikte. "25 jävla grader! Det är som en jävla bastu!"

"Men kan du inte öppna fönstret då om det blir för varmt?"

"Jag ska inte behöva öppna fönstret bara för att slippa bli grillad här inne!"

"Låter som att du har en poäng. Men det var något att jag kom hit för. Jag hade tänkt ordna en fest här nästa helg och hör mig för om vilka som vill komma. Skulle det vara något för dig?"

"Fest? Hur kan man få någon feststämning på det här jävla stället?"

"Kom igen nu, det blir säkert roligt."

Viktor tänker en aning för sig själv, sedan svarar han. "Jag kan komma på din fest om du lovar hjälpa mig övertyga Justitieombudsmannen att förhållandena här på Salberga är rent miserabla."

"Jag lovar."

Härnäst spatserar Rasmus över till Jacob Frölunds rum, för att se om han för en gångs skull är inne. Lyckligtvis finner han även hans dörr öppen, och han tittar in. Gravyt överviktiga Jacob sitter vid sitt skrivbord och tecknar ett ansikte. På väggarna har han teckningar av ansikten och kroppsbilder på barn uppsatta, mycket noggrant gjorda, vilka tycks vara runt åtta till tio år gamla.

"Vilket jävla äckel" tänker Rasmus för sig själv. "Ser så fram emot när jag kan ta itu med honom... Men måste ha tålamod."

Rasmus tar ett steg in i rummet och säger, "Du var då en riktig konstnär!"

Jacob vänder sig mot sin nyanlända gäst och ler. "Jag tror helt enkelt jag har ett gott sinne för barn."

"Du, jag undrade om du vill komma på min inflyttningsfest?"

"Inflyttningsfest här på anstalten?"

"Ja."

"När är den?"

"Nu på lördag."

"Visst... Hämta upp mig här när det är dags så kommer jag."

Några dagar senare sitter Rasmus i en fåtölj i gemensamhetsutrymmet, det finare namnet för vad andra skulle kalla vardagsrum. Här finns en storbilds-TV, en spelkonsol, en hög filmer och ett antal tidningar liggande på de olika borden. Lite tidigare hade han avslutat ett träningspass borta i gymmet, men har nu slagit sig ned med en tidning för att slappna av och njuta lite av tillvaron. Snart störs dock idyllen av att en viss Lars Gren kommer in i rummet, hållandes ett anteckningsblock som han skriver i. När han ser Rasmus så slår han sig ned alldeles bredvid, till Rasmus förtret.

"Håller på med en ragningsbok här" säger han.

"Ragningsbok?"

"Ja, tänkte försöka sammanställa mina egna erfarenheter, och kanske också andras här på anstalten... Hur man bäst får barn att följa med en hem och ha lite trevligt tillsammans."

Rasmus kokar av ilska inombords, men spelar med. "Alltid bra att få något gjort under tiden man tillbringar här inne."

"Ja, jag försöker hålla mig själv sysselsatt. Jag undrar dock om du möjligtvis har lite tips att erbjuda? Jag kanske kan citera dig som ragningsexpert i min tryckta upplaga till och med."

"Har inte så vidare mycket erfarenhet själv, hann inte bli så mycket innan polisen tog mig. Så du ska alltså ge ut denna ragningsbok?"

"Ja. Jag tänkte att jag kunde tjäna en hyfsad hacka på det också. Jag har förresten fått ett tidigare verk utgivet också."

Lars springer till sitt rum och är snart tillbaka med en inbunden bok med brunaktigt omslag. På framsidan är det en bild av en vuxen man som håller en liten pojke i handen, och titeln lyder "Vår rätt att älska våra barn: en stridsskrift".

"Det är alltid svårt att slå igenom som författare, men när jag skickade in detta manuskript till Bonnier förlag blev det napp direkt! Det var mitt livs lyckligaste dag!"

"Gratulerar!"

"Du kan inte ana hur bra denna bok sålt bland barnvänner både när och fjärran inom riket. Förhoppningsvis kan den bli en del av den offentliga debatten och för en gångs skull göra barnkärlek fullt accepterat."

"Jag får önska dig lycka till."

"Men men, inifrån Salberga kan jag inte göra annat än vänta. Under tiden sitter jag och skriver denna ragningsbok. Min kontakt på Bonniers tror den kan bli en än större succé!"

"Låter som du har framtiden klar för dig."

Rasmus reser sig ur fåtöljen och tar sig en tur runt avdelningen för att se om han kan få tag på de av hans grannar som ännu återstår. Med tre dagar till festen är det fortfarande tre han inte pratat med, av vilka en är den Orvar Carlsson vars rum han är på väg till nu. När han står där och knackar på dörren kommer Reine fram till honom.

"Letar du efter Orvar? Tror han blir borta ett litet tag nu."

"Vadå, vad har hänt?"

"Han har dragit på sig ännu en avskildhetsplacering."

"Avskildhetsplacering?"

"Ja, han sitter nu i isoleringscell."

"Vad har han gjort för att hamna där?"

"Han försökte hugga Richard med en kniv, men lyckligtvis fick plitarna stopp på honom innan. Den där Orvar är då helt jävla psycho."

"Åfan... Jag som hade hoppats fråga honom om han ville vara med på festen."

"Tror han blir tvungen att tillbringa helgen i den där cellen dessvärre. Inte för att han skulle ha varit mycket till sällskap ändå."

Lördagen den femtonde är det äntligen dags. För anstaltsgrannarna, som Rasmus fått att ansluta sig genom inbitet insisterande, för en fest; För Rasmus, hans livs uppgörelse. Fast än så länge återstår vissa hinder att övervinna. Klockan är inte mer än 18:00 och kvällen har knappt börjat, så pedofilerna har inte druckit en droppe alkohol än. Och vid sidan om detta är han också medveten om hur omfattande vaktbemanning anstalten fortfarande har vid denna tidpunkt - vakter som skulle komma till pedofilernas undsättning om han slog till mot dem i förtid. Hittills har bara några enstaka av dem dykt upp, då Rasmus för att få dem att gå med på att komma gjorde eftergiften att låta dem dyka upp när de ville. Men han räknar med att 18 av dem ska ha anslutit sig när det hela är i full gång - alla utom Orvar. Men för honom har Rasmus ändå kommit på en lösning som ska få jobbet gjort.

Reine och en annan kille sitter nu i gemensamhetsutrymmet och tittar på TV, någon fotbollsmatch som inte intresserar Rasmus alltför mycket. Och i köket sitter två andra av hans grannar och småpratar medan de dricker den cider Sylvia hade ordnat tidigare. Rasmus oroar sig lite över att de inte kommer ha något starkare än cider, då det är hopplöst att försöka få någon full på det - men Sylvia lovade att hon skulle göra sitt bästa för att få hit riktig sprit, så han känner sig rätt trygg i tanken att det nog dyker upp snart nog. Men då ingen riktig feststämning infunnit sig än och hans tilltänkta offer inte varit så överdrivet entusiastiska att vara på hans fest, så bestämmer han sig för att han måste underhålla lite.

Han vandrar ut i vardagsrummet och gör en komisk steppdans på golvet för att få allas uppmärksamhet, sedan ropar han, "vi kör charader här ute nu!"

Efter ett ögonblicks tvekan kommer de två som var i köket över till honom och sätter sig även dessa ned för hans lek, och han börjar göra livliga imitationer med sina kroppsgester. Den närmaste timmen blir den mest olidliga hittills i Rasmus liv, när han gör sitt bästa för att skapa feststämning hos personer han avskyr så mycket att han vill döda dem. Men runt sju snåret blir han äntligen avlöst av att Sylvia dyker upp i köket med två stora kassar fyllda med flaskor. Nu har drygt tio personer samlat sig, och hela sällskapet rör sig ivrigt över till köket för att möta henne och se efter vad

hon tagit med sig.

"Här kommer skumpan!" utbrister Sylvia medan hon tar fram en flaska i taget. Rasmus blir helt överlycklig av vilken mängd alkohol hon lyckats få hit, och han inspekterar ivrigt flaskorna. Det verkar som att hon köpt in inte mindre än tio sjuor brännvin av märket Reimersholms, och Rasmus inser att det nu inte kommer bli minsta problem att få varenda pedofil på avdelningen helt utslagen. Han kommer dricka även själv, förstås, men i smyg späda ut det han dricker med vatten så att han kan förbli vid sans nog för att genomföra sin uppgift.

Strax före åttatiden har till sist alla 19 intagna anslutit sig till festen, samt även några vakter. En av dessa vakter håller upp lite sprit i ett glas och säger, "eftersom ni kommer vara fulla så kan jag väl lika gärna vara det själv också... Liksom, mitt enda jobb är ju att ta hand om er ändå."

Något förbryllad bevittnar Rasmus hur sådär fyra till fem personer har samlats runt Zahal. De har någon sorts cigaretter där som de ter sig helt begeistrade över. Snart nog inser Rasmus vad det är fråga om - israelen har visst smugglat in marijuana på något sätt, och de sitter nu och röker denna. "Borde göra det lättare för mig" tänker han för sig själv.

Allt eftersom festen fortskrider blir de intagna allt mer frispråkiga, och det dröjer inte länge innan de pratar om vad de gjort för att hamna på Salberga - eller deras "erövringar", som de kallar dem.

Vid det här laget är Aron märkbart berusad, och han är mer utåtriktad än förut.

"Under min tid i Sundsvall var jag känd som festkungen nummer ett! Fanns inte en enda jävla tonårstjej som inte föll för min charm!"

"Men fan, din rätta!" utbrister Reine. "Inte fan tror du väl vi går på att du charmat någon med din personlighet!"

"Jag behöver i alla fall inte köpa mig till mitt lammkött!"

"Att ge dem lite godis är väl inte att köpa dem!"

Rasmus ser att det nästan är på väg att bli slagsmål mellan de två, så han går emellan. "Kom igen nu, killar... Vad är det för mening att slåss om vem som är bästa brudmagneten? Det är ju tänkt att vi ska ha skoj här."

Aron ger med sig och blir lite mer kamratlig, såväl som mer ärlig. "Ok, jag kanske inte kan charma dem så bra, men vem behöver charm när man bara kan plocka dem på en lekplats och slänga dem i bakluckan?"

Alla i rummet skrattar glatt åt hans skämt.

Även Viktor har druckit en del nu, och han upplever inte festen vara så pjåkig som han trodde den skulle vara. "Fan, Rasmus... Du har då lyckats med din fest här i kväll!"

"Vad var det jag sa?" svarar han.

Viktor ler lite för sig själv, sedan börjar han berätta en historia. "Ok, ni måste bara

höra om den här tolvåriga pojken jag fastnade för. Hade liksom promenerat förbi en mellanstadieskola, bara för att spana och så, när jag såg den här pojken som liksom hade en gloria över sitt huvud, man kunde inte bara undgå lägga märke till honom. Blond och blåögd. Så jag började vara där varje dag när skolan slutade, bara för att glo på honom. Fast efter ett tag blev det långtråkigt att bara glo, så en dag gick jag fram till honom, frågade honom lite om intressen och så. Han sa att han gillade spel, så jag sa att jag hade alla de nyaste spelen hemma bara för att få med honom. Jag fick med honom i bilen, stannade till på ett apotek för att köpa lite vaselin och körde sedan på honom hela kvällen efter det. Den pojken hade diarré i en hel månad efteråt!"

Sällskapet nickar muntert åt hans historia. "Låter som att du ordnade dig själv ett fint ligg!" säger Lars Gren.

"Fan, får abstinens här inne" säger Muhammed medan han bläddrar i en skolkatalog över sin hemstads högstadielklasser. När Saladin lägger märke till katalogen hoppar han direkt över till Muhammed och börjar även själv glo.

"Hon var bra fin!" säger Saladin och pekar på en flicka i sjunde klass.

"Det är sånt där man lever för... Tar nog och ringar in henne, måste bara ta henne så fort jag kommer ut härifrån."

När klockan är runt tio har även de flesta vakterna på anstalten druckit sig berusade, medan några av de intagna, bland annat Jacob och Aron, redan slocknat.

En av vakterna vänder sig till Rasmus. "Men, usch... Vad ska vi göra av killarna som tuppar av? Vi kan inte bara låta dem ligga här."

"Oroa er inte för det, jag bär in dem i deras rum och bäddar ner dem där" svarar Rasmus. Sedan plockar han upp Jacob från golvet och börjar i en stor kraftansträngning bära honom på sina axlar.

Vid midnatt är det inte fler än fem intagna som fortfarande står upp, och vakterna börjar gäspa och sträcka sina armar över huvudet.

Samma vakt som förut går återigen fram till Rasmus. "Du, lova mig att alla dina kompisar här är i sina sängar i morgon bitti! Vi kommer få så mycket skit om de som kör morgonpasset ser dem utslagna här på köksgolvet."

"Jag lovar."

"Om du orkar så får du gärna torka upp den sprit de spillt ut här också."

"Det ska nog ordna sig."

"Fint! Vi måste fan bara hem nu om vi ska kunna jobba alls i morgon. Tack för festen, hade inte väntat mig kunna ha så trevligt här på Salberga."

Fem minuter efter halv ett på natten har Rasmus slutligen nått fram till sitt mål. Alla intagna är utslagna i sina respektive rum, med dörrarna öppna, och den sista vakten lämnade nyss avdelningen. Han är äntligen helt ensam med de pedofiler han kommit hit för att göra slut på - det är dags att skrida till verket.

6 – Massakern

Då det vid slutet av denna berättelse inte fanns någon som kunde återge vad som hade hänt, vilket gör en skildring i tredje person omöjlig, följer här i första person det vittnesmål Rasmus lämnade om sin egen gärning när han senare blev åtalad för den.

EFTER ATT JAG BURIT IN den sista av äcklen i hans rum hade den stora timmen äntligen kommit. Livet ute i samhället hade inte tilltalat mig alltför mycket, med allt vedervärdigt man tvingas stå ut med dag ut och dag in – jag ska inte alienera de som läser detta alltför mycket genom att säga just vad som fått mig förbannad. Nu hade jag dock lämpliga hatobjekt att ta ut min vrede på.

#1

Först ut blev Richard Holgersson. Denna späda, lilla svenska playboy trodde han hade rätt att göra precis vad han ville – världen existerade bara för hans skull. Dessutom var han feminin av sig – jag har alltid stört mig på feminina män. Så jag bestämde mig för att ta honom till gymmet för att göra något åt detta. Visserligen var han nu utslagen av det brännvin han druckit, men det skulle inte göra så mycket.

Det var en viss ansträngning att släpa honom dessa femtio meterna till gymmet, men man kan inte förvänta sig få allt serverat på silverfat – särskilt inte om man vill straffa pedofiler. Så jag fick helt enkelt acceptera detta. Väl där så la jag ned hans kropp bredvid den dragmaskin jag hade valt ut tidigare. Jag lyfte upp viktlagret sådär två decimeter, det utrymme som behövdes för att få plats med hans huvud. Sedan puttade jag in hans kropp där under med ena benet och släppte sedan försiktigt stängen och lät vikterna sjunka ned. Jag ville inte riskera att hans huvud rörde på sig medan jag släppte ned vikterna, så jag tog försorg att allting låg på rätt plats innan jag började.

När jag kände mig trygg att hans huvud skulle ligga kvar där nere, med ansiktet vänt åt sidan, ställde jag mig i bra position för att lyfta upp viktlagret till maxhöjd med stängen. Jag såg på den nedersta vikten att hela viktlagret sammanlagt vägde 80 kg, så det var tur att jag hade styrketränat en hel del i mitt liv. Jag greppade tag i stängen och drog ned den så långt jag kunde, så att viktlagret var en dryg meter upp i luften. Sedan släppte jag den och lät vikterna slå ned i hans skallben.

När viktlagret slog i hans skalle hördes en högljudd duns, och det lät som att skallbenet gav vika något. Blod började rinna ur hans näsa och bilda en liten pöl på golvet.

"Vafan, ett enda rep är ju ingen träning... Måste köra flera" sa jag och upprepade momentet några gånger.

"Mmm... Känner hur pumpen sätter sig i axlarna."

Efter drygt tio reps upplevde jag att denna pedofil var avklarad och gav mig på nästa i raden.

#2

Saladin Hussein hade kommit som flykting till Sverige - nu hade han suttit här på Salberga och fantiserat om att förgripa sig på skolelever. Hans blotta existens äcklade mig något enormt, och jag gick nu över till hans rum för att låta det bli hans tur. Sedan drog jag honom i håret bort till köket, som var i rätt stökigt skick vid det här laget. Någon hade till och med spytt lite i ett hörn. Jag hade helt klart för mig vad jag skulle göra med Saladin här.

Först gick jag över till spisen och drog ut den en aning, för att ordna plats åt hans kropp. Sedan slog jag på värmen på max – hack nummer sex – på alla fyra plattor. Därefter gick jag över till förrådsrummet och hämtade ett snöre av hampa som anstalten tillhandahöll för hobbyprojekt. Jag måste då säga att jag gjorde fint bruk av detta för mitt eget hobbyprojekt – jag lyfte upp Saladin och lade honom tvärs över spisen, sedan surrade jag fast honom med snöret.

"Så du tänder på heta småtjejer? Få se hur du tänder på den här heta ugnen!" skrek jag och satte mig ned på en stol en liten bit bort från hans kropp, där jag tillbringade de närmaste fem minuterna eller så, innan stanken av hans brända kropp började bli för mycket att uthärda. Så var det dags för nästa pedofil.

#3

Nu hade jag minsann ett tungt jobb framför mig. För en gångs skull skulle smällfeta Jacob Frölund äntligen få det straff han förtjänade. Jag vandrade över till hans rum, dit jag mirakulöst nog lyckats bära honom tidigare under kvällen, och funderade ett litet tag vad jag skulle göra med honom. Hans enorma fläskmassor fick mig att fundera på om jag kanske experimentera med nya fettsugningsmetoder, kanske genom en upphettad kniv eller något. Men jag kände helt enkelt inte för att bära detta hundrafemtiokilosäckel igen, så det fick bli något mer jordnära. Jag gick återigen över till hobbyrummet för att se vad för skoj utrustning jag kunde hitta där, och mina ögon fastnade då på en blå kofot, drygt en meter lång, som jag tog med mig.

Jag la ned Jacob på golvet och placerade hans lemmar i vida vinklar ut från kroppen.

"Jag läste din dom, alla barn du förgripit dig på... Tänkte att jag skulle krossa ett ben i din kropp för varenda en av dem!"

Därefter höjde jag kofoten högt över huvudet och slog ned den i hans handled,

vilken bröts direkt. ”Det där var för Malin!”

Med nästa slag krossade jag hans högra fotled. ”Det där var för Niklas!”

Härnäst måttade jag för en enorm kraftansträngning och slog ned kofoten så hårt jag kunde i hans axel, som tydligt deformerades av slaget. ”Och det där var för Jessica!”

Efter drygt 20 kofotsslag hade jag avverkat alla hans offer, samt alla större ben i hans kropp. När detta var klart funderade jag lite på om jag skulle göra slut på honom med några slag mot skallen, men bestämde mig för att det var straff nog att låta honom förbli invalidiserad i resten av sitt liv, och jag begav mig till nästa pedofil i ordningen.

#4

”Reine, Reine... Reine Müller. Ända sedan du kom in i mitt rum har jag haft denna brinnande längtan att hugga ihjäl dig! Småpojkar på scoutläger ska inte behöva oroas sig för pedofiler som dig! Bara för att de tyr sig åt dig när de är där så innebär de inte att de vill ha sex! Det har minsann varit en pärs att hålla tillbaka mordiskheten när jag varje dag haft dig omkring mig, men nu har din stund minsann kommit!”

Vid det här laget hade jag börjat känna viss trötthet och tog därför en promenad utomhus. Lutad mot en vägg där utanför såg jag en trädgårdssax och visste direkt vad jag skulle använda den till. Jag gick återigen in i byggnaden och tillbaka till Reines rum, där han fortfarande låg på sängen. Sedan satte jag på mig ett par handskar, knäppte upp hans byxor och drog ned dem, för att till slut avlägsna hans underkläder.

Vid det här laget var hans vedervärdiga könsorgan blottat.

”Ni var säkert ute och röjde mycket ogräs i naturen där på scoutlägren... Någon skulle klippt av din kuk också!”

Jag tog upp saxen, placerade den sedan så långt in jag kunde på penisstammen och klippte till. Hela den aktiva delen av hans könsorgan föll ned på sängen och rullade ned till golvet. Ordentligt med blod började också rinna längs med hans lår där han låg där, samt även dränka sängkläderna i dess röda färg.

Efter att ha stått där någon minut och funderat över hur mycket blod kroppen kunde pumpa ut genom skrevet insåg jag att han nog skulle överleva detta ändå, om jag bara lät honom vara så där. Så jag tog återigen upp saxen och placerade den på hans hals. Sedan knipsade jag av hans halspulsåder med ett kraftfullt tryck, och blodet började spruta ut över hela rummet. Med fyra pedofiler tillintetgjorda var det dags för nästa.

#5

”Nej du, Muhammed Jusef, det blir inga fler högstadietjejer för dig... Din tid är äntligen kommen, Annica var din sista 'erövring'.”

Jag lyfte upp honom från sängen och slängde upp honom på axeln. Sedan spatserade jag iväg till ett rum jag hade rekognoscerat under mina turer runt anstalten – en liten klädkammare ingen använde. Jag dumpade hans kropp utanför detta rum. Sedan begav jag mig tillbaka till förrådet som förut där jag hämtade ett rep, en tändsticksask och lite ammoniak, saker jag lade ner vid klädkammardörren. Sedan gick jag ut till samma område jag varit 15 minuter tidigare, där jag hade hittat något som skulle vara av användning nu – en utomhusgrill. Jag bar in den samt den påse kol och tändvätska som stod bredvid den, och placerade inne i klädkammaren, där jag försäkrade mig om att plats också skulle finnas för Muhammeds utslagna kropp.

Först bakband jag både Muhammeds händer och hans fötter. Därefter fyllde jag grillen med kol, hällde tändvätska över detta kol och startade sedan en brasa.

”Jag lovar dig, det är värsta högstadiediscot där inne!” skrek jag åt honom.

Härnäst slängde jag in hans kropp i rummet, öppnade den halvfulla ammoniakbehållaren och slängde den på grillen för att sedan hastigt slå igen dörren. Fräsande ljud började nu höras inifrån rummet, då ammoniaken bildade cyanväte vid sin kontakt med kolen. Bara för att försäkra mig om att Muhammed inte skulle ta sig ut därifrån tog jag en sittbänk några meter bort från rummet och placerade den vinkelrätt mot dörren, vilket gjorde det omöjligt att komma ut därifrån. Muhammed var nu fast i sin egna lilla gaskammare.

Med honom överlämnad till sin skapare var det så dags för nästa pedofil.

#6

År 2004 hade en enorm sexhandelsring avslöjats som smugglade in barn i prostitution, bland annat i Sverige. Dess ledare var Zahal Ronia, som nu låg utslagen i sin säng på Salberga efter att ha dömts för grovt koppleri och grov våldtäkt mot barn för sin roll i verksamheten. Enligt uppgift bar han skulden för att inte mindre än 500 barn tvingats försörja sig genom att tillfredsställa pedofiler, och han hade personligen varit framme och 'smakat' på varenda en av dem. Han skulle nu få känna på min vrede.

Jag gick över till Zahals rum och betraktade för ett ögonblick denne mörke man med hans krulliga, svarta hår. Denna jävel hade förstört livet för så många unga människor innan deras liv knappt hade börjat. Svenskt rättsväsende sin vana trogen hade visat stort förtroende för möjligheten att återanpassa Zahal till samhället, bara han gick färdigt terapiprogrammet här. Jag bestämde mig dock för att ändra fokus på denna

terapi och knöt mina nävar.

"Kanske jag skulle slå ett slag för din rehabilitering?" skrek jag och slog honom hårt i ansiktet.

"Och ett till!"

"Och ännu ett!"

Jag fortsatte slå honom tills stora delar av hans ansikte var blått, och fortsatte slå. Blodet började forsa ut ur hans näsborrar, och snart hade även sår jag slagit upp i huden gett upphov till blodflöde. Snart var hans skalle praktiskt taget helt täckt med blod, tills jag plötsligt upptäckte att inget mer blod rann. Jag kände på hans hjärta och insåg att det hade slutat pumpa, efter att han emottagit drygt 50 slag mot ansiktet.

Världen hade befriats från ännu en pedofil, och jag gav mig iväg till nästa.

#7

Jag gick över till Lars Grens rum och tog tag i hans arm. Sedan drog jag med ett ryck ut den och lät hans kropp slå ned i golvet med ett duns, för att fortsätta släpa honom ända tills han var utanför anstalten – det var helt enkelt inte lämpligt att behandla honom på det sätt jag hade tänkt inomhus. Därefter besökte jag än en gång mitt favoritförrådsrum och hämtade en fotogenflaska, samt i hans eget rum den bok han hade fått utgiven genom Bonniers, och återvände till kroppen.

Jag täckte hans kropp med fotogen från topp till tå och tog fram tändsticksasken. Fastän att Lars hade förgripit sig på barn under 20 års tid hade Salbergaanstalten fått för sig att han kunde rehabiliteras, bara han fick den vård han behövde. Jag tyckte å andra sidan att han förtjänade ett riktigt straff för det han hade gjort.

"Du trodde du skulle komma undan med ROS-programmet? Välkommen till mitt grillprogram istället!"

Därefter tände jag en tändsticka och lät den falla ned på Lars kropp. Lågorna slog ut direkt och svart rök började snart bolma från hans kläder, som tog eld.

Sedan tog jag fram hans bok och undrade hur Bonniers kunde ha mage att ge ut något sådant. Jag betraktade dess titel.

"Så du fick en bok som 'Vår rätt att älska våra barn: En stridsskrift' utgiven? Kanske jag skulle skriva en också och kalla den 'Vår rätt att bränna ihjäl pedofiler: Ett första spadtag!'"

Därefter rev jag ut sidorna ur hans bok och slängde dem på hans brinnande kropp, en i taget, tills det inte var något kvar av boken. Vid det här laget hade huden på honom helt falnat bort och öppnat upp hans inälvor för mig, medan det vid sidan av de öppna såren fanns förkolnade hudrester. Vid det här laget började synen av hans kropp bli lite för magstark även för mig, för att inte tala om stanken av det brända köttet, så jag drog vidare till nästa pedofil.

#8

När jag tagit mig över till Aron Selanders rum låg han fortfarande där i sin pyjamas, med huvudet nedåt på sängen och med sina kalsonger smått synliga ovanför byxorna. Detta var ett ögonblick jag längtat efter ända sedan jag först mötte honom och tvingades spela spel med honom.

”Pedofilernas kung Aron Selander... Maken till äckligare människa än dig får man leta efter!”

Med viss möda och mycket avsmak slängde jag upp hans kropp på axeln och bar iväg med den. Jag hade ännu inte bestämt vad jag skulle göra med honom, men då jag kände en stark stank komma från köket samt en del fräsande ljud, gav jag mig iväg dit. Väl framme betraktade jag Saladins kropp, vars mittparti nu var helt svartbränt av spisen. Vid det här laget hade snöret brunnit upp, och hans kropp hade börjat glida ned en aning från spisen, men ändå fastnat av att de uppbrända resterna av hans inälvor hade klistrat sig fast längs med den.

Jag slängde ned Arons kropp på golvet och tog upp en sopkvast, med vilken jag petade bort Saladin från spisen. Därefter hällde jag upp vatten i en stor gryta som jag började koka på en av plattorna, vilka var brännheta vid det här laget. Sedan gick jag över till Arons rum och hämtade ett föremål jag hade stort hat för – hans gamepad.

Väl tillbaka i köket tog jag ut en förpackning risgrynsgröt från kylskåpet, skar upp den och hällde ner den i det kokande vattnet. Efter drygt tio minuter bedömde jag gröten varm nog för det tilltänkta syftet och tog på mig de grytlappar som låg hängande bredvid spisen.

”Det var då mycket skit som kom ur din mun... Kanske lite skällhet gröt ner i din strupe kan få mig slippa höra någon mer av skiten!”

Därefter ställde jag upp Arons kropp på knä bredvid spisen och juckade upp hans mun i förberedelse på det som komma skulle. Med min fot höll jag den i detta läge och tog upp grytan från spisen, för att sedan hälla ned dess innehåll rakt i Arons strupe. Ett enormt fräsande hördes när gröten sänktes ned rakt i hans magsäck, och jag tror nästan chocken fick honom att vakna till medvetande igen. För att försäkra mig om att han inte skulle spy upp gröten eller något tog jag och surrade sladden till hans gamepad runt hans nacke så många varv det gick, för att sedan dra och åt och slå en dubbelknut.

Jag satt mig ner på en stol i närheten och förnöjde mig med att bevittna honom brännas sönder inifrån, men när jag insåg att lös avföring började rinna ut ur hans pyjamasbyxor begav jag mig därifrån, och det var dags för nästa pedofil.

#9

Jag hade fan varit asförbannad hela veckan över denna jävla Viktor Vall! Han satt på sitt jävla rum och skickade in JO-anmälningar om minsta lilla petitess trots all lyx samhället betalade för honom! Nästan så att jag kunde ha dödat honom även om han inte varit den pedofil han var!

Gick bort till hans rum och hämtade honom. Hans klagomål om 'hettan' på hans rum hade gjort det lätt för mig att bestämma mig för hur han skulle dö. Vår avdelning hade en särskild bastu, den eldrivna sorten. Visserligen var inte denna konstruktion så romantiskt som att säg – döda någon genom att låta honom rotera över en öppen eld – men den fick duga.

På avdelningen fanns det också en särskild brandslang kopplad till en vattenkälla inomhus. Den skulle passa perfekt för mina syften nu. Jag drog den till bastun och tryckte in den genom en av de ventiler som släppte ut luft ur anläggningen. Sedan placerade jag den rakt över stenarna inne i bastun, de som används för att skapa luftfuktighet. Därefter hämtade jag hans kropp och slängde ned honom på en av bänkarna i rummet samt täppte till den luftventil som inte användes.

"Du tyckte ditt rum var för varmt? JO-anmäl det här!"

Jag satte hettan på max – 120 grader, bra mer än de '25 jävla grader' han gastade och skrek om – och stängde dörren.

Sedan slog jag på kranen till brandslangen en aning så att en blid ström vatten stadigt porlade ned på stenarna, och dessutom blockerade jag bastun genom att riva ut en celldörr på avdelningen och placerade den längs med golvet utanför rummet. Jag kunde höra hur vattnet började fräsa lite på stenarna där inne i takt med att de började bli heta. Vid det här laget visste jag att jag inom en timme eller så skulle ha tillagat ångkokt pedofil i bastun och drog därför vidare till nästa.

#10-18

Jag tillbringade de närmaste två timmarna med att döda ytterligare sådär tio pedofiler med mina egna händer, och fann mig själv allt mer i extas. Just vad jag gjorde under denna tid när jag gjorde slut på resten av avdelningens pedofiler är inte helt klart för mig – jag minns helt enkelt inte så bra.

Men något kommer jag åtminstone ihåg i detalj från denna tid. Efter att ha styckat upp pedofiler på löpande band hade mina kläder blivit rätt smutsiga av diverse kroppsvätskor – särskilt min tröja. Så jag tog och spolade den med vatten och fick bort det mesta. Men jag kunde ju inte ha en blöt tröja på kroppen, så jag bestämde mig för att jag skulle försöka stryka bort vattnet och se om det gick. På avdelningen

hade vi ett strykjärn som vi uppmuntrades att använda, så jag hämtade det och satte i sladden i vägguttaget.

Men då insåg jag att jag saknade strykbräda! Vad skulle jag göra? Efter att ha funderat en liten stund insåg jag att jag inte hade dödat alla pedofiler än, att det fortfarande fanns 2-3 stycken kvar. Jag hade länge undrat om det fanns någon användning av pedofiler överhuvudtaget – kanske man skulle kunna göra bruk av dem som strykbrädor? Jag kunde ju i alla fall inte stryka tröjan på det smutsiga golvet, det skulle helt omintetgöra syftet.

Så jag la ned pedofilen på vardagsrumsgolvet och tog av de kläder han hade på överkroppen. Därefter la jag min tröja på hans bröstorg och började metodiskt stryka bort vattnet.

Men då plötsligt kurrade magen något enormt! Så jag släppte strykjärnet och begav mig till köket för att hitta något att äta. I kylskåpet hittade jag några kakor och en banan, så jag blev sittande vid köksbordet de närmaste tio minuterna med detta. Men då kom jag ihåg tröjan! Hastigt sprang jag tillbaka till vardagsrummet där jag lämnat strykjärnet och insåg att en katastrof inträffat. Tröjan var helt förstörd! Strykjärnet hade bränt sig igenom tröjan och in i pedofilens bröstorg medan jag suttit och småtit i köket. ”Ibland borde jag verkligen tänka mig för”, suckade jag för mig själv.

Efter att slutligen ha avrättat eller totalt förstört livet för all framtid för alla pedofiler i vanliga rum på avdelningen, insåg jag att endast en kvarstod – han som hade fått sig placerad på isoleringscell.

Orvar Carlsson

Denna pedofil utgjorde ett särskilt problem i att jag inte kunde komma åt honom fysiskt där han satt i sin isoleringscell. Ack, så frustrerande det var att kunna gå upp till hans rum, men inte komma igenom den armerade dörr som var allt som stod emellan oss två. Men lyckligtvis hade jag under veckan som gått snickrat på min plan för Orvar. Jag skulle minsann se till att han fick det straff han förtjänade!

Sylvia hade varit vänlig nog att eskortera mig runt i personalavdelningen, där de förvarade protokoll över administrativa ärenden såsom besök, transporter och dylikt. Jag begav mig nu dit för att förfalska ett transportärende åt denna Orvar – med Kumla som destination. Jag beskrev i detta ärende hur Orvar blivit alldeles för stökig för att kunna vara kvar på Salberga och att han därför måste placeras på Kumla, där de hade de nödvändiga procedurerna för att kunna hantera en sådan som han. Därefter adresserade jag kuvertet till Kriminalvårdens Transporttjänst och placerade det snyggt och prydligt i utfacket, så det blev en del av den vanliga postgången.

Men bara för att försäkra mig om att Orvar fick rätt behandling där, skickade jag även brev till en gammal polare som hamnat på Kumla, en viss Jesse Stensson, och berättade att en av Sveriges värsta pedofiler var på väg dit. Om jag känner Jesse och hans kumpaner rätt så kommer Orvars ändtarm nog spricka många gånger under hans tid på anstalten.

Med min uppgift nu helt avklarad kände jag mig mycket stolt över mig själv, den insats jag gjort för barnen. Jag fann mig själv grubbla lite över denna anstalt och tilltron till behandlingen som bedrevs där, och tog upp en broschyr om pedofili och vård som låg på ett bord, som jag läste högt från.

”Aktuell forskning gör gällande att drygt 1% av alla människor är pedofiler, eller sådär 100 000 allt som allt i Sverige.”

Jag la ned broschyren och insåg vidden av problemet.

”Jag har nu dödat drygt 20. Många som återstår, men detta var åtminstone en början.”

Sedan som slutgest bestämde jag mig för att lämna ett meddelande på väggen. Jag hämtade Richards kropp från gymmet och släpade den till vardagsrummet. Sedan använde jag hans blod som bläck och skrev detta i stora bokstäver på väggen:

DÖDA PEDOFILER ÅTERFALLER INTE

Med allt detta avklarat satt jag ner på golvet och förberedde mig på att polisen skulle gripa mig – jag hade nu gjort mitt.